

Sprijinit în pană

Partea a II-a

Din volumul de versuri *Conclavul Ursitoarelor*

de Adrian Șinca

Autobiografie

Exist, pentru că scriu...

M-am născut pe data de 27 noiembrie 1953 în orașul Vălenii de Munte, Județul Prahova. În anul 1954 m-am mutat împreună cu părinții mei, Ion și Smaranda, în capitala țării București, dar am continuat să îmi petrec vacanțele la Vălenii de Munte. Cele mai frumoase amintiri, ale copilăriei și adolescenței au rămas acolo la Bughea de Jos, un sătuc situat numai trei kilometri de Văleni, unde locuiau bunicii mei dinspre mamă.

Am urmat cursurile gimnaziale și liceale în București, absolvind la Liceul Gheorghe Șincai. Încă de pe băncile școlii mi-am început activitatea literară. În anul 1970 am devenit membru al Cenaclului Literar Pioneresc condus de Tudor Opreș. "Opreș, Opreș Tudorel, cel mai prima Pionier", se spunea pe atunci.

În acea perioadă am participat cu acest cenaclu la prima ediție a Festivalului cultural-literar de la Tîrgoviște. Am devenit apoi membru al Cenaclului literar "George Bacovia", condus de Gabriel și Aghata Bacovia, la casa de cultură a Sctorului 5 din București. În același timp, am fost membru al Cenaclului "Ienăchiță Văcărescu". Am publicat în paralel, poezii în revistele celor două cenacluri literare. Cenaclul "Ienăchiță Văcărescu" era Cenaclul Cooperației Meșteșugărești din România. Prin anul 1975, am fost printre cei cărora ni s-a interzis să mai publicăm în revistă datorită faptului că nu făceam parte din nici o cooperativă, ci doar din cenaclu. În cursul anului 1975 am publicat poezii în ziarul "Flamura Prahovei" din Ploiești. În anii întunecați ai comunismului, cenaclurile și viața literară în general, au reprezentat momente speciale care ne ajutau să supraviețuim. La începutul anului 1977, făceam parte din redacția ziarului "ING" al Institutului Politehnic, ziar în care publicam diverse articole și poezii.

Către sfârșitul acestui an însă am întrerupt activitatea literară, datorită faptului că m-am asociat cu grupul de disidenți al lui Paul Goma. Ca urmare activităților mele împotriva regimului dictatorial ceaușist, am fost arestat în 1977 și condamnat de Tribunalul de Urgență al Sectorului 7 București.

Pe vremea arestului, tatăl meu d-l Ion Șinca era lector universitar la catedra de Ziaristică a Academiei Ștefan Gheorgiu, fapt care nu a scăpat organelor securității și pe care "mi l-au reamintit" cu fiecare ocazie de anchetă în sediul Securității din Beldiman, București. Într-una din ocazii maiorul Rădulescu, după ce m-a atenționat că ni se pot întâmpla tot felul de "accidente", mie și familiei mele, m-a scos aproape trei sferturi, pe fereastră de la ultimul etaj al clădirii din Beldiman, gata-gata să mă împingă în gol. Consider că acest amănunt oarecum important, de aceea am dorit să-l includ în autobiografie.

După arestul din Beldiman, am fost deportat împreună cu un grup de prieteni în Insula Mare a Brăilei. Grupul a devenit cunoscut drept "grupul celor șase". După o perioadă de ședere la Brăila, a urmat deportarea în Moldova, lângă Prut.

În această perioadă (mai precis între anii 1977 și 1981), activitățile grupului au fost cunoscute prin intermediul postului de radio Europa Liberă prin vocea lui Noel Bernard, a Monicăi Lovinescu și a altor români disidenți cu dragoste de țară și popor.

Prin acțiunile d-lui Paul Goma, ale Sindicatului Liber din Galați, ale grupului nostru și ale altor necunoscute mie, revoluția a fost posibilă.

În perioada petrecută în nordul Moldovei, unde am avut domiciliu forțat și după aceea, am fost nenumărate ori victima unei torturi fizice de nesuportat, tortură prin care am fost obligat de fosta securitate, să renunț la cetățenia română, culminând cu faptul că mi s-a permis să emigreze în Statele Unite ale Americii.

Către sfârșitul anului 1981 am plecat din țară doar cu un geamantan, dar plin de speranțe și visuri. Am lăsat totul în urma mea, nemulțumiri, dureri, angoase, dar nimic nu a contat mai mult decât o mamă îndurerată și singură, care m-a așteptat toată viața sperând să mă întorc. Din păcate acum, când sînt

aici acasă, în țara mea natală, ea nu mai este printre noi ca să se bucure de împlinirea visului meu.

În Statele Unite ale Americii, după un timp de acomodare și căutări, m-am stabilit în metropola americană New York .Acolo mi-am desăvîrsit studiile, absolvind în anul 1986 Facultatea de Economie și Administrarea Afacerilor de la Suffolk, New York , iar în 1990 Facultatea de Psihologie din Saratoga, New York. În 1996 am absolvit Școala de specializare de doi ani în tratamentul adicției de alcool, droguri și alte adicții, iar în 1999 am absolvit Institutul de Acupunctura, Lincon, New-York.

Am lucrat 14 ani ca psiholog în diferite clinici și spitale de Psihiatrie.

Acum locuiesc în Long Island la aproximativ 200 km. de Manhatan, New York City, într-o casuță pe care mi-aș fi dorit-o în țara mea natală.

În 1977, de exemplu, după arestare, cînd am fost duși cu duba, în Insula Mare a Brăilei, ne-am oprit pentru o noapte la o secție de miliție. Celulele de la subsol erau pline de alți "delicvenți locali", milițienii au hotărît să nu ne amestece cu ei. Ca urmare ne-au încuiat într-un birou, nu înainte de a-l "sanitiza", dar am găsit totuși o copie după Codul Penal. Îmi aduc aminte că începusem să scriu amintirile zilei (un fel de jurnal) și nu numai, pe colile albe ale acelu Cod Penal, care era tipărit numai pe o față a paginii, cealaltă rămînînd goală, am scris:

Cînd m-am trezit, eram cadavru,

Iar tu ascunsă după-un voal,

Ținînd în mînă-un candelabru,

Te unduiai precum un val.

În dimineața ceruită,

Ploua mărunț, cu pîclă groasă,

Trecîndu-mi visele prin sită,

Spălîndu-ți giulgiul de miresă.

Cu pași egali, cu insolență,

Ca un călugăr capucin,

Cortegiul curge în cadență,

Murind, puțin ...cîte puțin.

Se spune că în lumea asta nouă, nu se mai citesc cărți... eu continui să "scriu", pentru mine scrisul reprezintă însăși viața... Exist, pentru că scriu...

Volumul de versuri "Pistrui pe orizont "a fost prima mea carte care a văzut lumina tiparului în România, în anul 2008. Versurile le-am dedicat neamului și pămîntului

Romanul autobiografic "Pașaport" a fost scris și publicat în anul 2015. Cititorii mei au devenit martorii perioadei premergătoare revoluției din decembrie 1989, a istoriei ignorate, a evenimentelor anilor 1977-1981.

"Rîurile Hadesului -Amintirile luntrașului" s-a născut din necesitate, cartea este rezultatul anilor nenumărați pe care i-am petrecut ca psiholog în diverse spitale și clinici de psihiatrie, rezultatul observației directe a vieții și a structurii spitalului, a pacienților cît și a tratamentului pe perioada spitalizării și post spitalizării.

Titlul romanului nu a fost ales întîmplător, ideea traversării rîurilor lui Hades, reprezintă ruptura între cele două lumi, lumea în care trăim și lumea separată în care trăiesc cei dintre noi care sînt afectați de boli mintale.

Toți riscăm ca mîine să devenim " Ei", ruși de acești "Noi" sociali și deportați peste Styx.

Cei care lucrează în spitalele de psihiatrie sînt luntrașii care îi călăuzesc pe drumul care separă două lumi diametral opuse.

În general am dobîndit un profund respect atît pentru pacienți cît și pentru cadrele medicale.

Intenția mea a fost să abordez această temă în perspectiva timpului, să prezint unele situații și atitudini. Acesta este motivul pentru care am optat să creionez o multitudine de cazuri, foarte aproape de adevărul observat direct. Nu am exagerat cu nimic în prezentarea situațiilor, am creat o imagine de ansamblu presărată cu detalii reprezentative. Am oferit explicații pe cât posibil, în situații nu numai plauzibile dar efectiv reale, respectând însă codul meu etic.

După opinia mea am reușit să fiu înparțial, cartea a fost scrisă folosit un limbaj simplu, direct, aproape cinematografic urmînd ideea de a crea cititorului neavizat o imagine de ansamblu, simplitatea abordării subiectului reușește să-l introducă într-o lume interzisă și să prezinte dramele care se petrec în mod constant în acea lume.

După eforturile depuse am decis să las la latitudinea cititorului să -și tragă singur concluziile.

Vă dorec o lectură plăcută!

Post Scriptum:

Fiind o carte bazată pe realitate a fost necesară descrierea unor situații cât și folosirea unui limbaj care s-ar putea ca unii dintre voi să-l găsiți ofensiv.

Adrian Șinca -Robert Andrew von Sinca

Cuvîntul autorului

Dragi cititori, m-am decis să scot acest volum de poezii care reprezintă una din etapele vieții mele literare.

Inițial am abordat poezia în etapa de pre-adolescență, participînd la diferite cenacluri literare. Mult mai tîrziu am decis să public primul meu volum de versuri *Pistrui pe Orizont*.

Conclavul Ursitoarelor, reprezintă o mostră a stilului poeziilor mele, fapt pentru care am introdus în el unele părți reprezentative din *Pistrui pe Orizont*.

Veți observa o diferență tematică și de stil în poeziile alese pentru cele două volume.

Ciclul "Umbrele pe care le-am lăsat", reprezintă pentru mine o cristalizare a ideii și a stilului poetic.

În ciclul "Pierdut în amintiri" am vrut să surprind legătura mea cu natura, dar mai ales o parte a copilăriei mele petrecută la casa bunicilor. De-a lungul vieții mele am păstrat acest filon cu Bughea de jos, filon care m-a ajutat emoțional să traversez cu bine separarea mea de țara natală. Imaginea pe care o păstrez legată de acest loc este în interpretarea mea similară cu imaginea Raiului.

Parafrazînd poetul Robert Frost care a spus "You can't go home again", "nu te mai poți întoarce acasă din nou", îi dau dreptate, dar acest lucru este valabil cu atît mai mult cu cît, unii dintre noi nu am părăsit cu adevărat "casa" nici odată. Actualul volum, *Conclavul Ursitoarelor* demonstrează exact acest postulat.

Mărturisesc că această culegere de versuri nu conține "tradiționala" prefață scrisă de un expert în domeniu, am ales conștient acest lucru, dorind să vă ofer o parte din sufletul meu.

Vă mulțumesc și vă doresc lectură plăcută.

Adrian Șinca -Robert Andrew von Sinca

Sprijinit în pană

Partea a II-a

Din volumul de versuri *Conclavul Ursitoarelor*

Românca

Te-a zămislit Zamolxe, din roua de Ceahlău,

Din laptele luminii în primele ei ore.

Și stelele visează să stea în părul tău,

Pășești în ritmul magic găsit numai în hore.

Te unduiești precum un spic de grâu,

Iar greierii, pe urme, îți cânta osanale.

Azi râul de dorințe cu greu mi-l țin în frâu

Un bulgare de lut sunt în ale tale palme.

Au încercat barbarii să te fure

Ca pe Sabine înaintea Romei.

Dar ai rămas, păzită de pădure

Să ne aștepți la vatră... Vatra- Dornei.

De borangic ți-e ia, țesută de zefir

Pe creștet porți năframă sclipitoare

În fiecare zi, eu ție mă închin

Și îți aștern poeme, la picioare.

Cîrciumarul hain

Astăzi jelesc și tot suspin
Mi-am amintit de-un om hain,
Crîșmarul, care pune apa-n vin.
Botează vinul parcă e vlădică,
Și jur că și ocana e mai mica.
Ucigă-l toaca, plin e cu venin,
Crîșmarul care toarnă apă-n vin!
Un venetic, de neamul lui stăin,
Crîșmarul care pune apă- vin!!!

Următoarea zi

După inaugurarea frunzei,
Eva, într-o criză de nervi,
a decapitat șarpele,
cu dinții.

Adam îngrozit,
s-a urcat în măr,
așteptînd-o să termine,
împachetatul dinaintea
emigrării din Paradis.
Dimineața, s-au dus
tiptil, tiptil în lume,
Adam, încă numărîndu-și
Coastele.

Troițe

Undeva un rege plânge
că i-am răpit regina peste noapte,
și îngerii cu jalbele pe aripi,
se vaită că azi unul e cu mine.

Retras în solitudinea din mine,
încumet să sfidez iar rațiunea,
și-mi umplu iar tot sufletul de tine,
tot ignorând furtuna, care vine.

Pe urmele pașilor tăi
ca un ogar mă rătăcesc
sădind troițe în memoria
unui vis deșanțat.

Sunt plictisit de umbra ta

M-am plictisit să te iubesc,
Sunt plictisit de moarte,
De tine dacă-mi amintesc
Eu plec din nou departe.

Mi-am îndesat vată-n urechi,
Să nu îți mai aud nici glasul,

Eu tot plătesc păcate vechi
Du-te mărește-ți pasul.

Sunt plictisit de umbra ta
Deci mut-o-n altă parte,
Prea plictisit de-a te uita
Te du, te du departe!

Am încercat să fiu drăguț
Și multe luni m-am chinuit,
Dar du-te și te-aruncă-n puț
Că tare rău m-am plictisit.

Plazza di vita

Sub umbra orologiului din piață
Companie de porumbei se-adună,
Mărșăluind cu ciocuri se agață
De coji de pâine evadînd din mînă.

Cu interes privesc la doamnele chochete
Ce țopăie grăbite, nonșalante,
Cu toc zgîrie-nori merg ca și bete,
Se forfotă prin piață arogante.

Seringi au poposit lîngă bordură,
Stau mărturie nopții ce-a trecut,
Văd carabinieri ieșind de la Chestură,
Diagonale albe pe piept și-au petrecut.

"Bon giorno, professore!", și pălăria-și saltă,
"Prego, Comendatore!" răspunsul a țîșnit.
O Lancia desparte într-o secund-o baltă
Și pe-amîndoi în grabă i-a stropit.

Sub umbreluță îmi veghez cafeaua,
Țigara se afumă, dezolată,
Pitită-ntre statui stă cucuveaua,
Gata să-și cînte imnul înc-o dată.

Plictis

Sunt plictisit, secundele se-adună
Și-mi sapă șanțuri dure peste pleoape,
Cînd pielea se-ncrețește a furtună
Și firele de păr pornesc departe.

Memoria acum îmi joacă feste
Și-ncep să uit o strofă, poate trei,
Ce m-atrăgea, acuma mă uimește,
Sunt prea blazat să număr anii grei.

Azi viața mă privește din albume
ȘI nici chiar eu nu mă mai recunosc,
Iubire e ce simt, cînd mănînc prune,
Și nu te contrazic, cînd spui că-s prost.

Sunt plictisit pe două continente,
Dar nu îmi amintesc din ce motive,
Cînd viața nu găsește condimente,
Regretele pe rînd devin tardive.

Dansul ielelor

Din nou adormi și te cufunzi în bezne
Și una cu-ntunericul te faci,
Descopăr că iubindu-te e lesne,
M-ai auzit în somn...zîmbești sau te prefaci?

Ai vrea să fii iubită ca o muză,
Surîs viclean ți-a apărut pe față,
Simți că te vreau și asta te amuză
Și-ncet-încet te adîncești în ceață...

Moartea clovnului

Am primit o veste de-am înmărmurit,
Zice și vecinul, scrie și-ziare:
Ieri, la ora două, clovnul a murit...
Greu de crezut, cirul are-nmormîntare.

Plînge și copilul, jeleşte și moșul,
Peste intersecții se lungește coada,
Clovnul în coșciug, fără nasul "roșu",
Fața serioasă nu-nțelege sfada.

Nu-mi aduc aminte de cînd n-am mai rîs,
Sunt vreo zece ani după socoteală,
Mă gîndesc acuma, tot e clovnul dus,

Cred că a murit doar de plictiseală.

N-are pantofi mari, nici costum vărgat,
Lungit în coșciug în sacou închis,
M-am dus mai aproape și l-am studiat,
M-apucă furia, ceva nedescris...

Atmosfera-i sumbră, nu- nimic de rîs,
Viața se prelinge trist către canale,
Cercul mută cortul tot către Apus,
Acrobați în doliu, cuști și animale...

De pe năvălie, clovnul îmi zîbește,
Nu îmi vine-a crede...dau în bîlbîială...
"Nu-i nimic", îmi spune și apoi șoptește:
"Eu te las, mă duc...mor de plictiseală..."